

RIJEČ UREDNIŠTVA

Poštovani vjeroučitelji!

Još je jedno godište „Kateheze” privedeno kraju. Punih sedam godina, bez zastoja i bez za-kašnjavanja, izlazi naš katehetski časopis. Ovo je 28. broj. Preko dvije tisuće tiskanog katehet-skog materijala dobili su u ruke naši katehete, katehistice i katehetičari. Nije to malo, naročito kad se ima na pameti da smo se, zbog toga jer smo bili zaokupljeni drugim problemima, rela-tivno kasno počeli sustavnije baviti katehetikom i katehetskim pastoralom. Tim više je ohrabru-juća činjenica da je sve više onih koji žele čuti što drugi rade na tom području, kako oni rješa-vaju slične probleme, što se događa u svijetu na području katehetskog pastorala, itd.

Očito je da je pitanje odgajanja u vjeri postala ne stvar izuzetaka, nego mentalitet naše krajevne Crkve. Promicali su ga pojedinci, skupine i ustanove na sebi svojstven način. Netko je u tome imao više a netko opet manje sreće; netko je bolje bio u dosluhu s općim katehetskim zbi-vanjima u Crkvi, netko je opet, zapljusnut vlastitim problemima, poteškoćama, društvenim okolnostima, političkim previranjima i sličnim događanjima, pokušao naći najsretnije rješenje za svoju vlastitu situaciju u granicama svojih osobnih mogućnosti. Svi su se trudili i svi su radili, zato im svima treba odati priznanje. Upravo zbog toga, trebali bismo biti obazriviji u procjenji-vanju i vrednovanju pojedinih katehetskih inicijativa u nas, bilo onih koje su se dogodile, onih koje su u toku, ili pak onih koje su još u planu. Nitko zato što ima nižu stručnu spremu ne bi trebao imati zbog toga i kompleks manje vrijednosti pred onim kojemu je omogućeno da ima širu i višu. Stručnost neka bude na službu, neka rasvjetljava, potiče, stvara povjerenja, širi krug suradnika; neka pomaže drugima da uvide nedostatke vlastitog proizvoda ali na takav način da zbog toga ne budu obeshrabreni. I sam stručnjak je svjestan osobnih nedostataka te nedostata-ka i nesavršenosti svojih vlastitih proizvoda. On vrednuje pokušaj drugoga; zna ukazivati na vlas-tite promašaje kako bi drugom dao morala da stvara na njemu svojstven i njemu moguć način. Voli konkurenciju ako je ona zdrava i poštena, strpljiv je, nada se, sluša, pita za mišljenje, puno čita, preispitiva vlastite stavove...

Istini za volju, teško je imati sve ove kvalitete i teško se pred jednim ovakvim upitom može ostati sasvim mirnim i spokojnim. Upravo je zbog toga potrebno povremeno ispitivati vlastiti stav ophođenja, svoje mišljenje, kriterije prosuđivanja, uputnost pozivanja na vlastite kompeten-cije, iskustva i tome slično. To pak ne priječi da se i dalje glasno razmišlja, da se uviđaju nedo-statci i kod sebe i kod drugoga, da se čovjek zdušno zalaže za boljitak stvari, da mu je stalo do pravičnosti i tako služi kvalitetnom rastu kraljevstva Božjeg među ljudima. Zato neka bude otvorenosti i razgovora, neka se iznose mišljenja pa makar ona bila i različita, samo neka se

*edno drži na pameti i u srcu: promicati što veću angažiranost mnogih s ciljem da naši katehetsk*ski proizvodi budu što pluralističniji i time što bogatiji.

Vratimo se našem časopisu. Puno dvije godine bavili smo se pitanjem katehizacije mladih. Povod je tome bila godina mladih. Prvo godište (1984.) posvetili smo pripremi na Godinu mladih. Budući da su se mnogi naše katehete i katehetičari „javili za riječ”, nismo htjeli u samoj Godini mladih prekinuti to razmišljanje. Dali smo mogućnost mnogima da se izjasne, da pitaju za mišljenje druge. Pod tim vidom objavljeni su praktični i teoretski prilozi. Govorilo se o izravnom katehiziranju mladih u gradskim i seoskim sredinama, iznosili su se uspjesi, pokušaji, poteškoće, sumnje; davala su se usmjerenja, navodili su se dokumenti opće i mjesnih Crkava. Jednom riječju: pokušali smo s naše strane dati ono najbolje što imamo i o čemu sanjamo. Na žalost, nismo previše toga čuli iz usta samih mladih. Istini za volju, bilo im je nuđeno, no međutim, oni su radije šutjeli. Teško je ući u tajnu te šutnje. Sumnjam da bi to bila zakleta šutnja. Ona je, meni se barem tako čini, znak određene bojznosti, nesigurnosti, neiskustva na tome području. Teško se čovjek odlučuje na prvi korak. Moramo i u tome biti strpljivi i u vrijeme svoje strpljivosti uporno raditi, nadahnjivati, poticati, oslobađati, uvjeravati.

O mladima su više govorili njihovi župnici, katehete, katehetičari, pastoralni radnici, nastavnici, profesori, oni dakle koji su na jedan određeni način u izravnom dodiru s njima. Istini za volju, već je pomalo „profesionalna deformacija” dotičnih da govore „u ime”, da izriču tuđe želje i osjećaje, da nalaze recepte za njihove probleme, da znaju za uzroke njihova stanja, da su oni prošli tu fazu i da govore iz proživljenog iskustva. Sve to može biti istina, no da li zbog toga mora biti i najsretnije rješenje? Možda još uvijek i u našim vjeronaučnim zajednicama premalo odgajamo ljude da budu samosvjesni, da osobno razmišljaju, da odgovorno zauzimaju stavove, da su kritični prema ponudama, da rade na svojoj neponovljivosti i izvornosti kao ljudi i kao kršćani. Pa možda zbog toga šutnju mladih ne bi trebalo pripisati njima kao njihov vlastiti nedostatak, nego i onima koji su ih navikli da šute. To pak ne znači da je razmišljanje odraslih o mladima suviše i bespredmetno. Ne, ono je samo jedna strana stvarnosti koja vapije za svojom cjelovitošću.

*Uvjereni u to da naša razmišljanja nikad nisu konačna i definitivna, nego da trebaju stalno premišljanje i nadopunu, nudimo Vam i ovaj posljednji broj „Kateheze” o mladima. Neka nam on bude poticaj za preispitivanje vlastitih stavova prema onom sloju katehetsk*ih naslovnika koji su nada Crkve i društva. Gospodin, koji „se nije kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom nego sam sebe oplijeni... postavši ljudima sličan” (Fil 2,6–7), bio nam trajnim nadahnućem u našem katehetskom pregalaštvu.

*Uz tu želju, od srca i bratski čestitamo svim suradnicima, pretplatnicima, prijateljima i čitateljima sretne Božićne blagdan*e i blagoslovljenu Novu 1986. godinu

UREDNIK